

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1110

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 noiembrie 2021

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
1.123. — Decret privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru.....	1	Decizia nr. 517 din 15 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal	6-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 516 din 15 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5 ¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ	2-5	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
		549. — Decizie privind unele măsuri pentru exercitarea atribuțiilor președintelui, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 103 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Nicolae-Ionel Ciucă în calitate de candidat la funcția de prim-ministru, pentru a cere votul de încredere al Parlamentului asupra programului și listei noului Guvern, potrivit art. 103 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 22 noiembrie 2021.
Nr. 1.123.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 516

din 15 iulie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Daniela Băloi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Giurgiuveanu în Dosarul nr. 2.211/99/2018 al Tribunalului Iași — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.221D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.492D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ, excepție ridicată de Bogdan Cătălin Graur în Dosarul nr. 26.252/245/2017 al Judecătoriei Iași — Secția penală. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 80D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) din același act normativ, excepție ridicată de Ion Turburan în Dosarul nr. 10.029/215/2019 al Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentanta Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.492D/2018 și nr. 80D/2020 la Dosarul nr. 1.221D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional, în special Decizia nr. 382 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 10 august 2020, și Decizia nr. 373 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 13 octombrie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 28 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.211/99/2018, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Giurgiuveanu cu ocazia soluționării plângerii împotriva soluției de clasare.

8. Prin Încheierea din 1 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 26.252/245/2017, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ**, excepție ridicată de Bogdan Cătălin Graur cu ocazia soluționării plângerii împotriva soluției de neurmărire/netrimiteri în judecată.

9. Prin Încheierea din 18 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 10.029/215/2019, **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) din același act normativ**, excepție ridicată de Ion Turburan cu ocazia soluționării contestației împotriva încheierii prin care s-a soluționat plângerea împotriva soluției de neurmărire/netrimiteri în judecată.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază că sintagma „oricărui înscrisuri noi prezentate” din cuprinsul art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală este neconstituțională. Soluția legislativă cuprinsă în textul criticat, care nu permite judecătorului de cameră preliminară sesizat cu o plângere împotriva unei soluții de netrimiteri în judecată, în vederea soluționării cererilor și excepțiilor formulate de părți sau invocate din oficiu de instanță, să administreze alte mijloace de probă în afara „oricărui înscrisuri noi prezentate”, este neconstituțională, fiind contrară prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20, 21 și 24. Redând considerentele Deciziei nr. 802 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 6 februarie 2018, apreciază că cele reținute cu acel prilej sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile criticate în prezenta cauză.

11. Caracterul echitabil al procesului penal nu este o noțiune abstractă și rezultă din analiza mai multor elemente ale procesului penal, printre care figurează și posibilitatea exercitării dreptului la apărare. Prin limitarea probatorului ce poate fi administrat în fața instanței de judecată în procedura de soluționare a plângerii doar la înscrisuri, în condițiile actuale ale art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, fără posibilitatea de a se administra și alte mijloace de probă și fără audierea persoanei care are calitatea de suspect sau a persoanei vătămate, se încalcă dreptul la apărare în esența sa. Mai mult, prin limitarea materialului probator doar la înscrisuri noi, persoana care contestă soluția de clasare nu are posibilitatea să solicite și alte probe care ar putea duce la aflarea adevărului. În acest fel se îngrădește în mod flagrant posibilitatea judecătorului de a administra probe pe care le consideră utile pentru aflarea adevărului. Restricționarea de către legiuitor a categoriei mijloacelor de probă ce pot fi administrate în procedura de cameră preliminară, potrivit dispozițiilor de lege criticate, nu întrunește condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, autorii apreciază că acestea suprimă căile de atac ce pot fi exercitate împotriva încheierii de respingere a plângerii. Această suprimare nu respectă principiul proporționalității, deoarece limitarea dreptului de acces la justiție nu corespunde unei nevoi imperioase. Totodată, se exclude

posibilitatea exercitării controlului judiciar cu privire la această încheiere, astfel că nu pot fi îndreptate eventualele erori comise de către judecătorul de cameră preliminară atunci când a pronunțat soluția confirmării renunțării la urmărirea penală, fapt ce contravine principiului înfăptuirii justiției.

13. **Tribunalul Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, întrucât prin limitarea prevăzută în acest text de lege nu se încalcă dreptul la un proces echitabil ori dreptul la apărare al unei persoane nemulțumite de o soluție de clasare, fiind asigurată deplina lor exercitare în cadrul procesului instituit de lege pentru verificarea jurisdicțională a actelor procurorului. Tocmai pentru a se asigura dreptul la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate în procedura prevăzută de art. 341 din Codul de procedură penală, a avut loc modificarea acestui text de lege prin art. II pct. 91 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, pentru a se respecta jurisprudența Curții Constituționale.

14. Sustină că în activitatea jurisdicțională desfășurată pentru soluționarea plângerii judecătorul va trebui să procedeze, potrivit art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, nu la o judecată propriu-zisă a cauzei, ci la verificarea legalității și temeiniciei ordonanței atacate pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror înscrisuri noi prezentate, din categoria celor care pot servi ca mijloace de probă, în sensul avut în vedere de art. 198 și 199 din același act normativ. Textul criticat stabilește limitele controlului judecătoresc ce poate fi exercitat în cadrul procedurii reglementate în art. 341 din Codul de procedură penală și, neavând loc o cercetare judecătorească propriu-zisă, în care se pot propune probe noi, verificarea se rezumă doar la probele administrate în faza de urmărire penală, în considerarea căroră procurorul a dispus soluția atacată, avându-se în vedere, eventual, și probele suplimentare conștând în înscrisurile noi prezentate cu ocazia judecării plângerii.

15. De altfel, există o similitudine între vechea reglementare (art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală din 1968) și actuala reglementare [art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală], singura diferență constând în sintagma „de cameră preliminară” din noua legislație, iar Curtea Constituțională a constatat compatibilitatea vechilor dispoziții procesual penale cu normele constituționale, prin Decizia nr. 412 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004. Față de aceste motive, judecătorul de cameră preliminară apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, prin prisma criticilor formulate de către autorul acesteia, este neîntemeiată, întrucât norma procesual penală evocată nu încalcă dispozițiile de rang constituțional.

16. **Judecătoria Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Sustină că nu se încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin limitarea posibilității de administrare a probelor în cauza având ca obiect plângerea împotriva soluției de neurmărire sau netrimiteră în judecată, întrucât, admitând plângerea și desființând soluția atacată, judecătorul poate să dispună motivat trimiterea cauzei procurorului „pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală” ori, după caz, pentru „a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală” [art. 341 alin. (6) lit. b) și alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală], schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea [art. 341 alin. (6) lit. c) și art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală], iar atunci când probele legal administrate sunt suficiente pentru judecarea cauzei, desființarea soluției și dispunerea începerii judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală]. În toate situațiile, dreptul

la un proces echitabil al petentului este pe deplin asigurat, acesta având posibilitatea să se prevaleze de toate garanțiile procesuale ce caracterizează acest drept, iar lipsa unei căi de atac nu constituie o încălcare a Constituției, legiuitorul având marja de apreciere în ceea ce privește reglementarea căilor de atac.

17. **Tribunalul Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă Decizia nr. 58 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (5¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ, cu următorul conținut: „(5¹) *Judecătorul de cameră preliminară, soluționând plângerea, verifică soluția atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*

(6) *În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată. [...]*

(8) *Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6), alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) și alin. (7¹) este definitivă.”*

22. Autorii excepției apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării Constituției, a supremației sale și a celorlalte legi, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac. De asemenea, invocă art. 6, 7 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, Curtea observă că autorii acesteia sunt nemulțumiți de limitarea mijloacelor de probă, pe baza căroră judecătorul de cameră preliminară poate soluționa plângerea formulată împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată. Sub acest aspect, Curtea reține că, răspunzând unor critici identice, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, de exemplu, prin Decizia nr. 373 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 13 octombrie 2020, Decizia nr. 41 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 21 aprilie 2020, și Decizia nr. 204 din 3 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 18 iulie 2018.

24. În considerentele deciziilor sale, Curtea a reținut că limitarea mijloacelor de probă, pe baza căroră judecătorul de

cameră preliminară poate soluționa plângerea formulată împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată, este justificată, având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al ordonanței procurorului, atacată sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza materialului și a lucrărilor existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței de neurmărire/netrimiteră în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. De aceea, Curtea a constatat că dispozițiile criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, cu notele scrise depuse, precum și cu cererile și excepțiile formulate de către inculpatul cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale. Curtea nu a primit nici critica potrivit căreia se încalcă dreptul de acces liber la justiție, plângerea reglementată de dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală reprezentând, prin ea însăși, o garanție a realizării acestui drept.

25. De asemenea, Curtea a reținut că stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva ordonanței procurorului de neurmărire/netrimiteră în judecată este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă accesul liber la justiție, statuând, în acest sens, că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

26. În aceleași decizii Curtea a mai constatat că drepturile fundamentale menționate anterior nu sunt cu nimic îngrădite prin dispozițiile legale supuse criticilor de neconstituționalitate, din moment ce dispozițiile art. 341 alin. (6) și (7) din Codul de procedură penală reglementează soluțiile ce pot fi date de judecătorul de cameră preliminară plângerii împotriva ordonanțelor procurorului de neurmărire/netrimiteră în judecată. Astfel, indiferent de soluția pronunțată, judecătorul de cameră preliminară apreciază și cu privire la probele administrate în dosarul de urmărire penală, inclusiv sub aspectul dacă acestea sunt sau nu suficiente pentru a fundamenta soluția organului de cercetare penală. Admițând plângerea și desființând soluția atacată, instanța poate să dispună motivat fie trimiterea cauzei procurorului „pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală” [art. 341 alin. (6) lit. b) și alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală] ori schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea [art. 341 alin. (6) lit. c) și art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală], fie, atunci când probele legal administrate sunt suficiente pentru judecarea cauzei, desființarea soluției și începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală]. În ambele situații, dreptul la un proces echitabil al petentului este pe deplin asigurat, acesta având posibilitatea să se prevaleze de toate garanțiile procesuale ce caracterizează acest drept, sens în care, în cazul prevăzut de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c), procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, contestație ce va fi soluționată în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, cu participarea părților, a subiecților procesuali principali și a procurorului, asigurându-se, în acest fel, comunicarea către aceștia a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului, precum și posibilitatea de a discuta în mod efectiv observațiile depuse în fața instanței. De altfel, Curtea a mai reținut că împrejurarea că judecătorul de cameră preliminară va putea verifica, în cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, putând exclude probele nelegal administrate ori, după caz, să sancționeze, potrivit art. 280—282, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, în așa fel încât, în situația dispunerii începerii judecării, probele astfel excluse nu mai pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei, nu reprezintă altceva decât o reflectare a exigențelor dreptului la un proces echitabil.

27. Tot în deciziile precitate instanța de control constituțional a reținut că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016, prin care au fost modificate prevederile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, se menționează că aceasta a fost adoptată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere faptul că, de la intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală și până în prezent, au fost pronunțate un număr semnificativ de decizii ale Curții Constituționale care au produs un impact semnificativ asupra codului și care necesită intervenție legislativă asupra unor instituții importante, precum procedura soluționării plângerii împotriva soluțiilor procurorului, fiind citate Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, prin care s-a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților este neconstituțională, Decizia Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014, precitată, prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță fără participarea procurorului și a inculpatului, este neconstituțională, și Decizia Curții Constituționale nr. 733 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 27 ianuarie 2016, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. c) și, prin extindere, ale art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât împiedică accesul la justiție în cazul soluțiilor de renunțare la urmărirea penală. Așa încât, Curtea a reținut că, prin modificarea normelor procesual penale în acord cu deciziile sale anterior citate, viciile de neconstituționalitate constatate au fost acoperite. Astfel, Curtea a constatat că textul criticat reglementează atât cu privire la citarea petentului și a intimaților și încunoștințarea procurorului în această procedură, cu posibilitatea de a depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii, cât și cu privire la posibilitatea petentului și a intimaților de a formula cereri și de a ridica excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale, dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală. În aceste condiții, Curtea a constatat că, în respectiva cauză, petentul — fiind citat, având posibilitatea de a depune note scrise cu privire la admisibilitatea și temeinicia plângerii, de a demonstra nelegalitatea soluției atacate în raport cu lucrările și materialul din dosarul de urmărire penală și oricare înscrisuri noi prezentate, de a formula cereri și de a ridica excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale, în măsura în care în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală — beneficiază de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

28. Pentru aceleași argumente, Curtea a constatat că textul criticat nu contravine nici prevederilor constituționale ale art. 24. Astfel, Curtea a reținut că garanțiile procesuale mai sus analizate reprezintă tot atâtea garanții ale realizării unei apărări eficiente, în condițiile ce rezultă din ipoteza juridică reglementată prin textul criticat. Mai mult, în etapele procesuale pe care le parcurge, autorul plângerii formulate, conform prevederilor art. 340 din Codul de procedură penală, poate fi asistat de un

avocat ales sau numit din oficiu, în conformitate cu exigențele dreptului fundamental la apărare. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), Curtea a constatat că persoanele care formulează plângeri împotriva soluțiilor de clasare pronunțate în cauze în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală se află într-o situație diferită de cea a titularilor unor astfel de plângeri promovate în cauze în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, aspect ce justifică reglementarea în privința acestora a unui regim diferit, din perspectiva probelor care se impun a fi administrate cu ocazia soluționării acestor plângeri de către judecătorul de cameră preliminară. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, în repetate rânduri, în jurisprudența sa, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, motiv pentru care el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, precitată, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996). În ceea ce privește invocarea de către autorul excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât ipoteza textului criticat nu vizează unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, Curtea observă că autorii acesteia sunt nemulțumiți de caracterul definitiv al încheierii prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la art. 341 alin. (6), alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) și alin. (7¹) din Codul de procedură penală. Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare. Astfel, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, de exemplu, prin Decizia nr. 44 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 16 aprilie 2020, și Decizia nr. 164 din 26 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 28 iulie 2020.

31. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că încheierea la care face referire textul criticat este definitivă, însă acest fapt nu este de natură să afecteze constituționalitatea prevederilor invocate, deoarece stabilirea competenței instanțelor

judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”.

32. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, art. 129 din Constituție stabilește că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

33. Având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimitere în judecată dispusă de procuror, Curtea a reținut că prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile. De asemenea, prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu au aplicabilitate în cauza de față, întrucât dreptul la un recurs efectiv este distinct de dreptul la exercitarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

34. Referitor la presupusa atingere adusă prevederilor art. 16 din Constituție de către dispozițiile criticate, Curtea a reținut că nu este contrară principiului egalității în drepturi instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

35. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Giurgiuveanu în Dosarul nr. 2.211/99/2018 al Tribunalului Iași — Secția penală, de Bogdan Cătălin Graur în Dosarul nr. 26.252/245/2017 al Judecătoriei Iași — Secția penală și de Ion Turburan în Dosarul nr. 10.029/215/2019 al Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 341 alin. (5¹) și alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția penală, Judecătoriei Iași — Secția penală și Tribunalului Dolj — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 517

din 15 iulie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Daniela Băloi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Ferenczi în Dosarul nr. 4.190/325/2018 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.232D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Apreciază că, în realitate, autorul excepției critică modalitatea de interpretare și aplicare în cauza de fond a dispozițiilor criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea penală din 6 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.190/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan Ferenczi într-o cauză penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale întrucât nu s-a reținut săvârșirea vreunei infracțiuni.

6. **Judecătoria Timișoara — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reglementarea folosinței în privința armelor este o măsură legală luată pentru interesul general, în scopul exercitării unui control eficient asupra armelor, cu scopul asigurării apărării publice. Măsura de confiscare a acestor bunuri de la persoane care nu (mai) îndeplinesc condițiile legale în vederea deținerii și folosirii de arme este proporțională.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal, cu următorul conținut: „(1) Sunt supuse confiscării speciale: [...] f) bunurile a căror deținere este interzisă de legea penală.”

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 136 referitor la proprietate.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 725 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 4 aprilie 2017, s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, dintr-o perspectivă identică. Cu acel prilej, Curtea a constatat că dispozițiile art. 112 din Codul penal reglementează măsura confiscării speciale, care, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, reprezintă o sancțiune de drept penal, respectiv o măsură de siguranță, care constă în transferul silit și gratuit al dreptului de proprietate asupra unor bunuri din patrimoniul persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată, în patrimoniul statului, întrucât, având în vedere legătura acestor bunuri cu fapta săvârșită, deținerea lor în continuare de către persoana în cauză prezintă pericolul săvârșirii unor noi infracțiuni (Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 2 decembrie 2015).

13. Curtea a observat că art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal reglementează una dintre categoriile de bunuri ce sunt supuse confiscării speciale, și anume bunurile a căror deținere este interzisă de legea penală. În acest context, Curtea a reținut că deținerea unui bun este interzisă de lege atât în situația în care deținerea se realizează cu un anumit scop ilicit, expres prevăzut de lege, în lipsa acestui scop deținerea având un caracter licit, cât și în situația când simpla posesie a unui bun, indiferent de scopul urmărit, constituie o faptă prevăzută de legea penală, fiind vorba în acest caz de o interdicție legală cu caracter general.

14. În cazul celei de a doua categorii de bunuri, legiuitorul a prezumat existența unei pericolozități obiective ce derivă din însăși substanța/natura acestor bunuri, astfel că simpla deținere a acestora, contrar dispozițiilor legale, creează acea stare de pericol pentru a cărei înlăturare este necesară intervenția organului judiciar prin măsura confiscării bunurilor respective. În categoria acestor bunuri sunt incluse și acelea pentru a căror deținere este necesară îndeplinirea unor condiții, fiind supuse unui regim de autorizare. În cazul acestora din urmă, nerespectarea regimului de autorizare determină ca deținerea să fie contrară legii penale. În doctrină s-a evidențiat că regimul de autorizare este introdus tocmai pentru a da posibilitatea organelor de stat competente să verifice dacă persoanele care solicită autorizarea prevăzută în fiecare caz în parte prezintă garanții, în sensul că vor folosi aceste bunuri într-un mod care să nu cauzeze o stare de pericol pentru valorile sociale ocrotite de legea penală și pentru ordinea publică, în general.

15. În acest context, Curtea a observat că prevederile art. 44 alin. (9) din Constituție, reglementând o limitare a dreptului de proprietate, dispun în sensul că „*bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. În ceea ce privește confiscarea bunurilor a căror deținere este interzisă de legea penală, Curtea a observat că această măsură este prevăzută de lege, fiind reglementată de dispozițiile de lege criticate. Referitor la scopul urmărit prin reglementarea acestei măsuri, Curtea a reținut că acesta este circumscris înlăturării unei stări de pericol și preîntâmpinării săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală, astfel cum dispune art. 107 alin. (1) din Codul penal. Având în vedere că interdicția deținerii anumitor bunuri este determinată de existența unei pericolozități obiective ce derivă din însăși substanța/natura acestor bunuri, astfel că „existența pericolului” este neîndoielnică, scopul urmărit de reglementarea criticată reprezintă un scop legitim. În ceea ce privește existența raportului de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat, Curtea a apreciat că trebuie stabilit dacă există un just echilibru între interesul general și interesul particular în cauză. Relativ la obiectul cauzelor în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea a observat că tipurile de arme și muniții, precum și condițiile în care deținerea, portul, folosirea și operațiunile cu aceste arme și muniții sunt permise pe teritoriul României sunt reglementate de Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, iar art. 342 din Codul penal reglementează infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor. Astfel, aceste bunuri intră în categoria celor pentru a căror deținere este necesară îndeplinirea unor condiții, fiind supuse unui regim de autorizare. Îndeplinirea condițiilor impuse de lege este circumscrisă întregii perioade în care bunul se află în posesia persoanei, indiferent dacă aceasta folosește sau nu bunul respectiv, necesitatea îndeplinirii acestor condiții grevându-se pe starea de pericol ce derivă din însăși substanța/natura acestuia. Totodată, persoanele în posesia cărora se află aceste bunuri și în sarcina cărora intră îndeplinirea acestor condiții nu se pot prevala de necunoașterea legii. În aceste condiții, Curtea a apreciat că dispoziția criticată respectă un just echilibru între interesul general și interesul particular în cauză.

16. De altfel, Curtea a reținut că deposedarea unei persoane de anumite bunuri sau valori ca urmare a aplicării măsurii confiscării speciale nu constituie expropriere și nu încalcă în niciun alt mod dreptul de proprietate (a se vedea și Decizia

nr. 168 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 16 martie 2010, Decizia nr. 900 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 29 iulie 2010).

17. Totodată, Curtea a observat că, în cazul pronunțării de către procuror a unei ordonanțe de clasare sau de renunțare la urmărirea penală, acesta, în temeiul art. 315 alin. (2) lit. c) și al art. 318 alin. (8) din Codul de procedură penală, va dispune sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale. Totodată, dispozițiile art. 549¹ alin. (1) din același act normativ prevăd că ordonanța de clasare sau, după caz, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, confirmată de judecătorul de cameră preliminară, însoțită de dosarul cauzei, se înaintează instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, după expirarea termenului prevăzut la art. 339 alin. (4) ori, după caz, la art. 340 sau după pronunțarea hotărârii prin care plângerea a fost respinsă ori prin care a fost confirmată ordonanța de renunțare la urmărirea penală. În acest caz, potrivit art. 549¹ alin. (5) lit. b) din Codul de procedură penală, judecătorul, prin încheiere, poate admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor, aceasta fiind supusă, potrivit alin. (6), contestației la judecătoria de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, la completul competent potrivit legii.

18. În continuare, Curtea a reținut că, în cazul trimiterii în judecată a inculpatului, instanța de judecată, soluționând fondul cauzei, va pronunța o hotărâre care, potrivit art. 401 din Codul de procedură penală, trebuie să conțină o parte introductivă, o expunere și dispozitivul. De asemenea, potrivit art. 404 alin. (4) lit. d) din același act normativ, dispozitivul hotărârii trebuie să cuprindă, după caz, cele hotărâte de instanță cu privire la măsurile de siguranță. Astfel, Curtea a observat că în toate cazurile măsura confiscării este dispusă de către instanța de judecată, în urma judecării cauzei desfășurate în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu, persoanele ale căror bunuri sunt supuse confiscării putând fi reprezentate de avocat și putând formula cereri, ridica excepții și pune concluzii cu privire la măsura confiscării.

19. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Ferenczi în Dosarul nr. 4.190/325/2018 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind unele măsuri pentru exercitarea
atribuțiilor președintelui, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Nicolae Bociu, vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, exercită atribuțiile președintelui, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, până la numirea conducătorului instituției, potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Tiberiu Horațiu Gorun

București, 22 noiembrie 2021.
Nr. 549.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

